

По принцип тук цялата обстановка напомняше за евтин вертеп, макар че мястото не беше чак толкова евтино. Пък и аз бях виждала евтини вертепи само по филмите. Проявих достатъчно разум да не се ориентирам към хотел, в който цените са по-ниски от сто лева за една нощувка. И си мислех, че съм се справила пре-красно сама.

Пубера много пъти ми беше казал, че привидната овехтялост и еkleктиката са стилистичен трик. Също както в случаите, когато човек носи скъсани дънки или протритото кожено яке, но на пръстите и на ушите му блестят диаманти. Наричаше това „усещане за трето поколение паралии“.

В този хотел всичко изглеждаше достатъчно старо, но кой знае защо олющените крака на фотьойлите и протритият килим не ми изглеждаха като стилистичен трик. Макар диамантите да бяха налице. По мен. Всъщност какво значение имаше къде щях да размишлявам? Стигаше ми само да съм колкото се може по-далеч от София и от тъй наречените близки хора.

С всяка следваща глътка ми ставаше все по-мъчно за себе си. Страшно ми се искаше някой да ме погали по главата и да ми каже, че всичко ще бъде наред. Да ми направи сладък чай и да ми сложи бонбони в кристална купичка. Сигурно щях да се съглася на сутринта дори да облека ризата на Пубера, както правеха винаги в сантименталните филми за неземните чувства. Разбира се, ако той ми дадеше ризата си.

Най-сетне разбрах какво означава изразът „да пиеш от мъка“. Това означаваше, че когато ти е мъчно за себе си, давиш мъката във вино. Или във водка. Изобщо, все едно в какво.

По принцип смятах, че размислите са хубаво нещо,

когато има на кого да ги излееш. Та разговорът да протече правилно. За мен това означаваше разговорът да води към това, че всички наоколо са лоши и само аз съм добрата. Това ме окуражаваше.

А наоколо всички бяха весели и щастливи. Защото никой не ги беше предал. Хората на терасата на ресторанта високо се смееха и танцуваха. И дебелията лелка с рокля със сърмени нишки, и плешивият дребосък с обувки на високи токове. Според мен за тях това място изобщо не изглеждаше подозрително или странно. Единствено аз не се вписвах в тази веселба. Естествено.

До масата ми дойде някакъв млад мъж. Дори не забелязах кога се е появил. И започна да ми говори нещо на някакъв странен местен диалект. Да се чудиш и маеш какви бяха тия маниери? Показах му с жест, че не го разбирам. Стана ми неприятно, че ме изтръгна от тъжните ми размисли.

Защото вече започна да ми харесва да се съжالياвам. А и защото наум си нарисувах една много романтична картинка. Изградих красив мизансцен. Самотна жена с чаша вино и сълзи в очите. Сред звуци на танго и на море. А пък той взе, че нахълта в нея.

Говореше, без да млъкне. Вероятно в стремежа си да бъде по-разбираем, седна край масата. Може и да е поискал разрешение, само че аз не го разбирах. Говореше и мило се усмихваше. Без да прави паузи. Все пак успях да го огледам и ми се стори, че по нещо прилича на Палето. Беше същият типаж. Разбира се, малко по-възрастен. Беше облечен с тениска и сако, а аз много харесвах това съчетание. И всичко по него изглеждаше скъпо, а може би наистина беше такова.

Пубера никога не би облякъл тениска със сако, защото според него това беше евтин полубандитски шик.

А освен това презираше и мокасините. Но аз не можах да видя обувките на този мъж. Пък и какво ли ме интересуваше какви обувки носи.

След две чаши вино престана да ме дразни. Не полагах никакви усилия да бъда любезна или да го слушам внимателно и това ми харесваше. Харесваше ми да не се старая да угаждам. Седеше си човекът и си ломотеше нещо. И какво от това, че беше непознат мъж. Просто ми беше все едно.

Забелязах, че съм изпила всичкото вино, и си поръчах още. Изобщо не се чувствах пияна. Ни най-малко.

Когато донесоха виното, той напълни чашата ми и ме погледна в очите. Въпросително. Направих му жест да налее и на себе си. След поредната чаша аз също започнах да говоря. Да го заливам с размислите и съображенията си. Той ме слушаше с възторг в очите. Естествено, без да разбира нито дума.

Това изобщо не ме интересуваше. Така ми беше по-лесно да говоря за всички онова, което мисля за тях. И дори нещо повече. Оказваше се, че е страхотно да говориш, без да се съобразяваш. Беше опияняващо.

Обземаше ме все по-добро настроение. С всяка следваща чаша. Когато започнаха да гасят осветлението, осъзнах, че все още не съм казала всичко на този мъж. Може би той беше точно онзи човек, от когото винаги бях имала нужда. Може би неговата поява беше знак на съдбата. А аз вече бях решила, че няма да пропускам знаците. Очите му подсказваха, че той също има какво да сподели.

Отидохме в моята стая заедно. С поредната бутилка, разбира се. Загледах се в тялото му. Беше страхотно. Гласът му омагьосваше. Или поне на мен ми действаше така. Защото звучеше по-добре от баритона на Ивон

или от безразличния тенор на Пубера. Кой знае защо в онзи момент безразличните му интонации ми се струваха страшно обидни. Че на това отгоре и придружени от хапливите му въпроси: „Този път какъв е поводът за нашата вселенска скръб?“. Поне веднъж да ме беше изслушал, ей така, с възторг в очите. А не докато поръчва доматите си.

Онова, което се случи след това в хотелската стая, беше хубав и логичен завършек на деня. За мен. Очевидно този мъж изобщо не ме смяташе за досадница. Стори ми се, че бяхме на една вълна. И двамата бяхме талантиливи и изобретателни.

Събудих се късно. Мъжът вече го нямаше. Учудих се, но оцених деликатността му по достойнство. И си помислих, че ако го видя още веднъж, значи това със сигурност е пръстът на съдбата. Някак си не ми хрумна да го попитам как се казва. Честно казано, направо не можех да се позная. Успях да изненадам себе си. А това се случваше рядко. Ако изобщо се бе случвало някога. Имаше какво да разкажа на Виолета, когато се сдобрим. Ако се сдобрим.

Щях да ѝ разкажа за този случай с известна ирония, но и с вътрешна гордост. От моя женски успех. И тя щеше да усети това. И щеше да го оцени. Без да се обижда и без да завижда. Но за нищо на света нямаше да разкажа тази история на Ивон. Нямах нужда от нейните диагнози и страховити истории за случайния секс. Понеже за нея, ако един мъж не беше дъртак към осемдесетте, значи бе маниак и жиголо.

Малко ме болеше главата, но се чувствах бодра. Отворих широко вратата на балкона и вдъхнах от морския въздух, а сетне дълго стоях под душа. Погледнах се в огледалото и се харесах.

А освен това се събудих с ясен план. Вече знаех какво да правя. И наистина трябваше да се заема с реализирането му веднага. Докато още не бях започнала да преценявам плюсовете и минусите. Понеже, ако се замислех за целесъобразността му, тъй и щях да се изгубя в търсене на смисъла. Познавах се.

Слязох на първия етаж в прекрасно настроение, за да кажа, че утре напускам хотела. Усмехнатата служителка на рецепцията ми подаде сметката.

Последната графа привлече вниманието ми. В нея пишеше „индивидуален ескорт сървиз“. Бяха посочени броят на часовете, през които е използван. Ставаше дума за моя добър „слушател“. За моя индивидуален знак на съдбата.

Все пак Ивон беше много добър диагностик спрямо мен. А веселият разказ, предназначен за Виолета, явно нямаше да се състои. Щеше да остане в тайната съкровищница на женските ми „успехи“.

В самолета се озовах между един старец, облечен с карирано сако с велурени кръпки на лактите, и един младеж с грижливо обработени вежди. Вече много разбирах от вежди, благодарение на краткия курс по красота по времето, когато Виолета преживяваше ренесанс заради Палето. Далеч преди да започне да се запуска. По онова време тя дори и в най-страшния си кошмар сигурно не би могла да си представи, че ще стигне до това състояние.

Демонстративно не обръщах внимание нито на палавите погледи на младежа, нито на подчертаната любезност на дядката. Нека дядката да го докопа Ивон, а младежа с веждите – Виолета. А пък аз предпочитях да се въздържа. Един урок ми беше достатъчен. В училище винаги бях отличничка и запомнях материала много

добре. И дори на учителите им ставаше скучно с мен.

Посветих цялото време на полета на моя план. Имах невероятно динамични идеи. И дори чертаех схеми и си водех някакви бележки. Нямах търпение да започна да променям живота си. Или по-точно нямаше търпение да започна да променям себе си.

А докато си мислех за гнусната история с „екскорта“, осъзнах, че в нея все пак имаше и позитивен момент. Почувствах, че ми харесва, когато ме гледат с възторг, че ми харесва да ръкомахам и да говоря глупости, без непрекъснато да се самоконтролирам. И най-вече, че искам моят Пубер да ме гледа с възторг. А за целта трябваше да сменя картинката. И да се опитам да стана красива. И щях да стана. Тепърва щях да покажа на Пубера какво може да изгуби.

Още от таксито се обадох на фризьора си със симпатичното име Бибо. И го помолих да ми отдели повечко време. Той искрено се зарадва, защото ходех при него само за да ми подстриже връхчетата.

Бибо ме посрещна, преливащ от вдъхновение. Извади няколко перуки от личните си запаси, за да ми избере подходящ цвят и форма. И пърха покрай мен, докато не ги откри. Като развълнувано ми разказваше за новата си страст – някакъв си Георги. Всички имаха някаква страст, дори геят Бибо. Да се чудиш и маеш с какво ли аз бях по-лоша от тях?

Прекарах при Бибо почти целия работен ден, но за сметка на това излязох оттам с фантастично каре до раменете с цвят на апетитен шоколад. И с гъст дълъг бретон, който стигаше почти до очите ми. Бибо смеси няколко оттенъка и придаде на косата ми цвят на скъпа кожа. Нещо като самур с преливащи тонове. Той сам се възхити от творението си и ми направи няколко снимки.